

דברי חכמה

ישראל במלחמה

יש אנשים שמגיעים לחיים
שלך בתור מתנה 📺
יש אנשים שמגיעים לחיים
שלך
בתור שיעור !
eva ester

גיליון מס. 2851 * כא בחשוון תשפ"ה * 22 בנובמבר 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

בית כפר הנשיא מודיע בצער
על פטירתו בשיבה טובה
של חברנו
אריה ניצן ז"ל
ומשתתף בצערם של ג'וליה,
רותי, זאבי, עמוס
וכל בני המשפחה

אריה ומקס הספד

אריה ניצן אבא שלנו הלך לעולמו בגיל המופלג 99 היה ממקימי הקיבוץ ומהראשונים לעלות לקרקע. אריה שנולד בשם Leon Bloom במזרח לונדון להורים דוד וחווה ששניהם חירשים למד לדבר רק בגיל 6.

אריה ואחיו הצעיר ממנו - מקס, גודלו ע"י הסבים והדודים הרבים שלהם בלונדון. המשפחה שמקורה מרוסיה ואוקראינה הייתה מסורתית.

מקס שנפטר במיאמי לפני פחות מחודש בגיל 90. היה חבר בגרעין ה', עלה לארץ על גבי קטנוע והתיישב בקיבוץ בשנת 1960 אחרי שירות צבאי. מקס שלמד פיזיותרפיה באנגליה, נתבקש מטעם קופת חולים כללית להקים מחלקת שיקום בבית חולים עפולה המתהווה. כעבור שנתיים-שלוש נסע לארה"ב להשתלמות בבי"ח John Hopkins שבבולטימור שם התחתן ונשאר עד יומו האחרון. מקס שתמיד היה מסורתי היה זמר קבוע במקהלה של בית הכנסת הרפורמי באזור מגוריו.

אריה נפגש עם ג'וליה בהכשרה החקלאית בחוות גורסי ליז ב-1943. הם התחתנו ואז גויס לצי הבריטי ושירת על נושאת מטוסים במזרח הרחוק בין השנים 1944 ל-1946 בתור חשמלאי טורפדות.

אריה ג'וליה ורותי בכורתן עלו לארץ ב-1948 ממרסיי באחת מהפלגות הלגאליות הראשונות.

ב-1950, לאחר פיצול של כשנה וחצי, אריה וג'וליה התאחדו ו"עלו לקרקע" בהקמת קיבוץ "הבונים" שלרבות הימים נקרא כפר הנשיא. (סוף סוף הגשמה) ג'וליה הייתה בהריון מתקדם עם הבן הראשון זאב.

אבא היה החשמלאי הראשון של הקיבוץ, והקים את רשת החשמל הראשונה ששניים מעמודי המתכת שלו עדיין עומדים בסמוך ללב הקיבוץ. הוא שימש בתפקידי ניהול בקיבוץ בין היתר היה סדרן עבודה וגזבר - ואף ניהל את מחלקת הברזים של מפעל הבונים למשך תקופה.

בשנות השישים אריה עבד במטע התפוחים ושימש כמה שנים כמדריך חקלאי אזורי מטעם משרד החקלאות. בזמן הזה הבשיל במוחו הרעיון להקים בית אריזה אזורי כדי לשווק ביעילות דרך תנובה את התפוחים של כלל הקיבוצים בגליל העליון. כך היה ממקימי בית האריזה האזורי "תג" בקרית שמונה ומנהלו הראשון.

אבא היה מהצלמים הראשונים של הקיבוץ ואפשר לראות דוגמאות לעבודותיו במפגש ובארכיון הקיבוץ.

ב-1964 נולד לאריה וג'וליה הילד השלישי - עמוס.

אבא ומקס אחיו היו חובבי מוסיקה קלאסית נלהבים. אבא אסף והחזיק במשך השנים אוסף ענקי של קטעי מוסיקה על תקליטים, קלטות וטייפ בטרם העידן הדיגיטלי.

מקס שהיה אלמן טרי השאיר אחריו 3 בנים שלושה נכדים ונין בארה"ב
אבא השאיר אחריו את ג'וליה אישתו בת 100 – 3 ילדים, 7 נכדים, ו-16 נינים

יהיה זכרם של אריה ומקס ברוך

הספד לסבא אריה

קומיקאי בשם דימיטרי מרטין אמר:

"I'm sorry" and "I apologize" are the same thing except when you are at a funeral.

אני בכל זאת רוצה לפתוח את דבריי בהתנצלות – לא דיברתי הרבה עם סבא שלי. הוא לא היה דברן גדול, לפחות לא איתי, אבל הסיפורים ששמעתי עליו והמעשים שעשה תמיד דיברו בעד עצמם.

הוא היה אידאליסט – התגייס לצבא הבריטי ולחם במלחמת העולם השנייה, הוא היה בתנועת הבונים ועלה לארץ ישראל להקים קיבוץ ולמעשה לעזור להקים מדינה.

הוא היה פרגמטיסט – כשהוריו המבוגרים נזקקו לעזרה באנגליה, הוא עזב הכול ונסע לשם עם סבתא ושני ילדים קטנים, רותי ואבא שלי, למשך 10 שנים. אבל למרות שעשה שם חיל ונעשה מבוסס יחסית בלונדון, הוא חזר לארץ ולקיבוץ עם סבתא ושני טינאייג'רים, להמשיך את מה שהאמין בו.

הוא היה מחושב ולוגי עם כישרון טכני נדיר – אחד הסיפורים האהובים עלי לגביו הוא כיצד הפסיק להאמין באלוהים בגיל 13. בבית הכנסת באנגליה היה מנהג לעצום את העיניים בעת הוצאת ספר התורה. נאמר לו שאם לא יעצום את עיניו הוא יתעוור. כשסקרנותו גברה עליו הוא החליט, בגיל 13 כאמור, לסכן רק עין אחת. הציץ ואמונתו נפגעה. האם זו הייתה העין ששבעים שנה מאוחר יותר לקה בה בניוון מקולרי – לאלוהים הפתרוני...

סבא וסבתא הצליחו להכות שורשים בארץ הלא קלה הזו על ידי הקמת קיבוץ ומשפחה קטנה של שלושה ילדים. משפחה קטנה שהפכה לשבט קטן עם שבעה נכדים ושישה נכדות. הוא הוריש לנו את הכישרון הטכני והספקנות, אידאליזם מסתבר זו לא תכונה גנטית.

אנחנו אוהבים אותך סבא, נוח על משכבך בשלום.

ענת בשם הנכדים

נפרדים מאריה

אריה בלום נולד בלונדון בדצמבר 1925 בלונדון, אנגליה, להורים ששניהם היו חרשים, וגודל ע"י הסבים והדודים. הוא ואחיו מקס אהבו והתמצאו מאוד במוסיקה. אריה היה בהכשרות "שמריהו" ודיויד אידר, שם כנראה אימץ את החזון הציוני והחלוצי.

לפי הרישומים של יצחק עדר, אריה נישא בנובמבר 1944 ל... גאולה צימרמן מלידס. עד היום ג'וליה אומרת כמה handsome אריה היה, ונשאר כך. גבר נאה, שקט, סגור קצת, מוכשר ורציני.

במלחמת העולם שרת בצי הבריטי, ולאחר שהשתחרר נולדה רותי, במרץ 1947 בלונדון.

בספטמבר 1948 עלתה המשפחה הצעירה ארצה באוניה קדמה, וחברה לגרעין הבונים שהיה במנסורה ובחדרה.

זאבי נולד בטבריה במאי 1950, סמוך לאיחוד המשפחות כאן על הגבעה. אריה נשלח לאפיקים ללמוד חשמל והיה חשמלאי הקיבוץ בשנים הראשונות. בנובמבר 1951 גברה דאגתו של אריה להוריו על החלוציות והציונות, והמשפחה חזרה לאנגליה לעשר שנים, על מנת לעזור להם. במרץ 1961 חזרו לארץ ולקבוץ. ב-1964, עם המעבר הנכסף ללינה משפחתית, נוסף למשפחה עמוס. כמשפחות אחרות, רצו כנראה אריה וג'וליה לעבור את החוויה שכיום נראית כ"כ מובנת מאליה, של לינת הילד עם הוריו.

אריה היה איש בעל מעוף, חלם והיה שותף להקמת ת"ג – מפעל לאריזה ושיווק משותף של תפוחי עץ, לקיבוצי הגליל העליון. הוא כיהן כגזבר בשנות השבעים, לאחר שעבר קורס ברופין, ושנים רבות עבד במפעל הבונים.

בשנים האחרונות היה בבית יונתן, כשג'וליה מבקרת אותו במסירות יום יום. אריה הגיע לגיל מופלג, וכעת, מוקף במשפחתו הענפה, זוכה לנוח באדמת הקיבוץ שבנה, במטעים בהם גדלו בעבר מאות דונם של תפוחים. יהי זכרו ברוך. אריה, ג'וליה ולני רוז.

רחל גינת

זר ורדים לקלוד מונה

1. יאיר גרבוז כתב על מונה את 'מסע אורידיקה', שהוא בעיני אחד הדברים היפים שנכתבו אי פעם על אמנות ועל אודות מה שהיא מעוללת לנו ובנו. הוספתי לדברים ציור שאני מעניק אותו לקלוד מונה (ועל הדרך גם ליאיר גרבוז).

2. מסע אורידיקה |יאיר גרבוז

ליתר ביטחון אתחיל מדיבור על ציור.

סיפרתי את זה כבר הרבה פעמים ואני אמשיך, כי בכל פעם זה נשמע אחרת.

במשך שנים רבות, לפעמים מאות פעמים ביום, מתרחש ומתחדש פלא של הבנת אמנות ללא תנאים מוקדמים. הדבר הזה קורה במרתפי האורנז'רי שבפריז אל מול חבצלות המים הפנורמיות של קלוד מונה.

נכנסים לשם גם אנשים שלא יודעים מה ניסו האימפרסיוניסטים לעשות ומה הם ניסו לומר וגם לא מה הם הצליחו, בסופו של דבר, לעשות בפועל.

הם מסתכלים על הציורים חסרי ההתחלה ונעדרי הסוף ומיד הם מרגישים שעליהם להתקרב לציורים קרוב ככול המותר, כי החומר קורא להם – הם נשאבים. עוד הם מתקרבים ומיד מסתלק מהם המראה הכללי, התמונה נעלמת והפרט נעשה עולם. ההתקרבות מעוותת. ממילא מתעורר בהם וברגליהם געגוע לעמדה הקודמת היכן שלכאורה רואים את התמונה כולה. אך כאשר הם חוזרים לעמידה המרוחקת והמאחדת חסרה להם הקירבה המפוררת את התמונה לגבישים קטנים ואמיתיים להחריד.

וכך הם מבצעים בדייקנות של נס את הוראות הציור כאילו הפעילו איזו קרן לייזר על ברקוד המודבק לציורים. הם חשים ובצדק שאין מקום שנכון לעמוד בו ואין רגע שנכון לעצור בו ואין אפשרות לראות מראה אחד ובאותו הזמן לזכור, זיכרון ממשי, את המראה הקודם.

יוצא מזה שיש לנוע ממקום למקום, אפשר אפילו להגיד; להתרוצץ אימפרסיוניסטית... וממילא לעבור מתחושה לתחושה ומהבנה להבנה ולאי הבנה ובעיקר להתמסר לצער ההפסד של האפשרות האחרת. אולי להצטער על חולשות ומגבלות הזיכרון ואולי להתרכז בכאב העיוורון.

האימפרסיוניסטים ניסו, כך אומרים, לעצור את הרגע ולספר אותו על חמקנותו אך כל מה שהם הצליחו זה ליצור מנגנון המייצר כל הזמן רגעים חדשים מתפצלים ומשתנים, הניזונים מצער השכחה. לו היו מצליחים לעצור את הרגע היה הציור מת עם הרגע. מה שהם הצליחו זה לייצר עוד מנגנון של צערים. הם הצליחו לגרום לכך שהצופה יעשה ברגליו מה שהם חיפשו נואשות במחוליהם.

אם יש לה לאמנות לב הרי קוראים לו כישלון ואם יש לה לאמנות מזל גם לו קוראים כישלון.

אדם מנסה דבר אחד ויוצא לו, למזלו, דבר לגמרי אחר.

צאו וראו: הדבר שאנחנו מנסים לספר כבר היה וכבר התרחש ואילו הכישלון לספר אותו טרם היה ולא יתרחש אם לא ננסה. כשנספר את ניסיוננו, זה יהיה סיפור אחר, בנו הממזר ורצוי גם הסוטה, של הסיפור הטריטוריאלי שרצינו, שחשבנו, לספר. הסיפור האמיתי הוא רק רקע לווריאציות על צער, בדיוק כמו ההתנהגות התזזיתית שנכפית עלינו לטובה מול חבצלות המים.

3. ציור: זר ורדים לקלוד מונה

שעון החול של החטופים

לא נתפס שאנחנו מונים כבר 411 יום!

הימים נוקפים בשעון החול של החטופים, מאיימים לחונקם.

גלנט הושלך לכלבים ופוטר. סינוואר הלך לגן עדן של מחבלים, ונתניהו ממשיך כאילו כלום לזייף מסמכים ולדבר על ניצחון מוחלט ותשכחו מהחטופים. והם כבר 411 יום (חיים ומתים) נשכחים מלב הנהגה אטומת לב, כלואים במרתפי החמאס, בגלל שרירות ליבו של אדם אחד, צדיק, שמלאכת רציחת החטופים נעשית למענו בידי אחרים, בנימין נתניהו שחרד לשלום ציר פילדלפי ולשלמות הקואליציה שלו יותר מאשר לשלום אזרחי מדינת ישראל שהם כקליפת השום בעיניו. רעשי רקע ותו לא. שחרר אותם כבר! איש מתועב! את כולם! עכשיו! ושתיחנק כבר בנכלולך...

משבר שבר ושלם

שיר מאוד שברירי של לאה גולדברג. שיר מאוד חכם על משבר ושֶׁבֶר ושלם.
לאה גולדברג מצביעה על שלוש דרכים להתבונן על עצמנו בעומדנו מול
השבור, השלם ואי היכולת לתקן את שנשבר. משוררת שהרחיקה ראות. מאוד
הרחיקה.

שלושה עמדו | לאה גולדברג

שְׁלוֹשָׁה עֶמְדוֹ מוֹל שֶׁבְרִיו שֶׁל שָׁלֵם –
חָכָם, שׁוֹטָה וְחוֹלָם.
אָמַר הַחָכָם:
הֵן בְּדֶרֶךְ יֵשֶׁר אֲנִי בָּא –
מֵעוֹלָם לֹא רוּחַם אֶל עוֹלָם לֹא נָחַם
וַיֵּדַע לְבִי מָה נָבֵא

אָמַר הַשׁוֹטָה:

הַשָּׁלֵם עוֹמֵד עַל כֵּנו
רַק נִדְמָה לִי שֶׁהוּא נִשְׁבֵּר
רַק מִשּׁוֹם שָׁאֲנִי שׁוֹטָה
לֹא אוֹכֵל לְתִקְנוֹ.

וּבִקָּה הַחוֹלָם בִּידְעוֹ:

הֲלֹא שֶׁבֶר עִם שֶׁבֶר
לֹא יִחְבֵּר.
וְכָל שֶׁבֶר הִיָּה בִידּוֹ
לְשָׁלֵם –
וְחִזַּר וְנִשְׁבֵּר.

פינת הקריקטורה השבועית:

מליאת הכנסת אישרה בקריאה שנייה ושלישית את ביטול עבירת השוטטות ברוב של 17 ח"כים - ללא מתנגדים או נמנעים. תיקון החוק יבטל עבירה של שוטטות במקומות ציבוריים בנסיבות שיש בהן כדי להסיק שהדבר נעשה למטרה אסורה או פסולה.

• הטיול לתל-אביב (המשך)

ביום השני של הטיול סיירנו במוזיאון רבין. ממליצה לכל מי שעדיין לא ביקר בו לעשות זאת. בניין המוזיאון שתוכנן על ידי משה ספדי מלווה את תקופת חייו של יצחק רבין מלידתו עד הרצחו, בשלושה מסלולים מקבילים: המסלול האישי, המסלול היהודי-ישראלי, והמסלול של האירועים החשובים שארעו בעולם אותן התקופות.

אחרי ארוחת צהריים במסעדה בדרום תל-אביב, המשכנו אל כיכר החטופים. בגלל שעת הצהריים המאוחרת לא היו הרבה אנשים בכיכר, אבל עדיין היה מה לראות ומה לשמוע, ובעיקר שמענו את דני מירן מיסוד המעלה, שסיפר על בנו עומר. רבים בקיבוץ מכירים את דני מדריך הנוי, שעכשיו הוא עטור זקן ארוך ולבן. הוא הסביר שמכיוון שעומר, וודאי אינו מתגלח ויש לו זקן, אז גם הוא לא מתגלח, ויעשה זאת רק עם שובו של עומר הביתה.

• ברכתנו של רון חולדאי

בערב נסענו למוזיאון תל-אביב לשמוע קונצרט קאמרי יפהפה. יחד עם פסנתרן וכנרת שהגיעו מחו"ל ניגן צ'לן צעיר בן קיבוץ חולתה. איני זוכרת את שמו הפרטי, אבל שם משפחתו הוא כנעני, משפחה של מוזיקאים (וגם בעלי סוכנות הביטוח שלנו).

לפני הקונצרט עלה לבמה רון חולדאי, ראש עיריית תל-אביב, ובירך את הקבוצה הגדולה של ותיקי הגליל העליון אשר מבקרת בתל-אביב. הוא גם סיפר בקצרה על כל מה שהעירייה עושה לטובת המפונים, ואיחל לנו שיבה הביתה בקרוב.

• לירה שפירא

ביום השלישי של הטיול סיירנו בדרום תל-אביב, חלפנו על פני התחנה המרכזית "החדשה", אשר בעזרת השם תיהרס בקרוב, והגענו אל שכונת שפירא.

התחלנו בסיור במיזם חברתי אקולוגי שבשכונה. קבוצה של משפחות עם תודעה סביבתית, הקימו את המרכז הזה שהוא בעצם גינה קהילתית גדולה. המנוע של הגינה הוא מחזור פסולת המזון. תושבים מגיעים עם מיכל ובו שאריות שמיועדות לקומפוסטיזציה. מה שהם מביאים נשקל ועבור כל קילו של פסולת הם מקבלים קופון שנקרא "לירה שפירא" הקומפוסט מדשן את גן הירק והפרי שלהם, ובקופונים שהם מקבלים תמורת הקליפות והשאריות הם יכולים לקנות מתוצרת הגינה הקהילתית בשוק השבועי. המקום קסום והרעיון וגם הביצוע מדהימים. שני ספונסרים יש לגינה: עיריית תל-אביב, אשר מלבד ההשקעה במיזם חברתי, היא גם חוסכת כספים בשינוע ובהטמנה של פסולת ולכן יש כאן מיזם שהוא WIN WIN. הספונסר השני הוא מפעל "נטפים" המוכר לכולנו, שהוא מספק לגינה את כל הצידוד להשקייה.

בדרך הביתה עצרנו בסינמה סיטי נתניה. כל לוחות המודעות האלקטרוניים ברכו אותנו בברכת ברוכים הבאים לותיקי הגליל. אכלנו שם ארוחת צהריים טעימה ומסודרת וראינו סרט נחמד.

בחזרה הביתה. נותר רק לאמר עוד משפט אחד על הצוות הנפלא של עמותת ותיקי הגליל, שארגנו, ליוו, סייעו ודאגו לכל אחד, ואפשרו לנו ליהנות משלושה ימים של טיול נפלא.

שבת שלום

תמר וולפין

שירי מלחמת חרבות ברזל

חלומות שנמחקים

מילים, לחן ועיבוד: רועי מכלוף, עברי לידר, אורי אבני על פי נדריו של שגיא גולן ז"ל

רס"ן שגיא גולן, מרעננה, היה קצין בבית הספר ללוט"ר שנפל בקרב על קיבוץ בארי ב-8.10.2023. בסוף אוקטובר הוא היה אמור להתחתן עם ארוסו, עומר אוחנה. שבעה באוקטובר היה היום שהם פינו לכתובת הנדרים לחתונה.

אך בסופו של דבר, את הנדרים לחתונה שלו ושל עומר, שגיא גולן ז"ל כתב בקיבוץ בארי בסביבות השעה 00:30 בלילה, לאחר שחילץ משפחות שהיו נצורות בבתיהן. הוא נפל בקרב באותו הלילה. עומר מצא את הטקסט הזה בפתקים בטלפון שלו שבועות לאחר נפילתו. אחרי הרבה זמן שניסה לפענח אותו, עומר הבין שאלו הנדרים, וגם המילים האחרונות של שגיא.

אמנם שגיא ועומר לא הספיקו להתחתן אלא רק להירשם כידועים בציבור, אבל עומר עדיין חיפש הכרה כאלמן צה"ל - הכרה שלא באה בקלות.

חודש לאחר נפילתו של שגיא ואחרי מאבק עיקש, החוק עבר בכנסת, ועומר קיבל את התואר שמעולם לא ייחל לעצמו להילחם עליו - אלמן צה"ל להט"ב הראשון.

כשעומר ושגיא חשבו על שיר החתונה שלהם הם הסתכלו על הרבה שירים - ובחרו את "זכיתי לאהוב" של עברי לידר. כשהם שמעו אותו הם בכו, וידעו שזה יהיה השיר בחופה. השיר, שהיה אמור לבטא את שיא האהבה של השניים, הפך למרבה הצער לשיר שילווח את שגיא בדרכו האחרונה, ועברי לידר הגיע ללוויה לשיר אותו בעצמו.

את "חלומות שנמחקים", בהשראת הנדרים המרגשים של שגיא לאהובו עומר, הלחין ומבצע עברי לידר.

אם הייתי יכול להגיד לך עוד משהו
לא היינו מדברים, היינו סתם נוסעים לאנשהו
אתה היית שם לי שיר
ולא היו שם אנשים
לראות אותנו צוחקים
על הכבישים הארוכים
אני יודע שרצית איתי בית וילדים
וכל מה שחלמנו
חלומות שנמחקים

אם הייתי יכול להגיד לך עוד משהו
לא הייתי אומר, היינו סתם נוסעים לאנשהו

ואם היית כאן
רק לחצי דקה
שני ילדים כמו שתי ספינות
שטים בחושך בלי אורות
ואם היית בא לעוד חיבוק אחד
שוב מנסה, לא מתבייש
ורק צועק, זה מה שיש

אם הייתי יכול להסביר לך שאיכשהו
אתה ראית את הכל
אתה לא היית סתם עוד מישהו
היד נוגעת באוויר
חלון פתוח, כביש מהיר
לרוב היינו הפכים
בסוף היינו מחייכים
תמיד דמיינתי איזה ילד שאתה והוא דומים
ואיך זה כל מה שחלמנו
חלומות שנחקקים

אם הייתי יכול להגיד לך עוד משהו
לא הייתי אומר, היינו סתם נוסעים לאנשהו

ואם היית כאן
רק לחצי דקה
שני ילדים כמו שתי ספינות
שטים בחושך בלי אורות
ואם היית בא לעוד חיבוק אחד
שוב מנסה, לא מתבייש
ורק צועק, זה מה שיש
אם הייתי יכול להגיד לך עוד משהו
לא היינו מדברים, היינו סתם נוסעים לאנשהו

22.11	מאיר ריינס
	רותי גדליזון
	דורון בולדווין
24.11	רייצ'ל פלינק ג'קסון
	עומר נוי
	ענבל פרנק
	נועה דהן
25.11	דביר בן רשף
26.11	פלג עוזיאל
	דניאלה אזולאי
27.11	אלונה אלאני
	עמוס בן דור
	מאורי ברק דריי
28.11	רמה זולטי

סיפור לשבת

✓ אמא יקרה שלי

רק להזכיר מי זו אמא

כשאתה בן 12 היא מבקשת ממך לא לצפות בתכניות טלוויזיה מסוימות, אתה מודה לה, ועושה את זה כשהיא עוזבת את הבית.

כשאתה בן 13 היא מציעה תספורת מסודרת, אתה מודה לה ואומר שאין לה טעם.

כשאתה בן 14 היא שולחת אותך למחנה קיץ, אתה מודה לה, ולא שולח לה אפילו מכתב אחד.

כשאתה בן 15 היא מגיעה הביתה מהעבודה, אתה מודה לה, ומסתגר בחדרך הנעול.

כשאתה בן 16 היא משלמת על שיעורי הנהיגה שלך, אתה מודה לה, ולוקח את הרכב בלי רשות.

כשאתה בן 17 היא בוכה מאושר בטקס הסיום של בית הספר, אתה מודה לה, והולך לחגוג עם חברים.

כשאתה בן 18 היא מלווה אותך ללשכת הגיוס, אתה מודה לה, ומתבייש לתת לה נשיקה וחיבוק.

כשאתה בן 19 היא שואלת אם יש לך חברה, אתה מודה לה ואומר: "זה לא עניינך".

כשאתה בן 20 היא ממליצה על כיוון בלימודים, אתה מודה לה, ואומר: "לא רוצה להיות כמוך".

כשאתה בן 21 היא משלמת עבור לימודיך באוניברסיטה, אתה מודה לה, ושואל על כסף לנסיעה לחו"ל.

כשאתה בן 22 היא קונה לך רהיטים לחדר, אתה מודה לה, ואומר שהם מכוערים.

כשאתה בא לעולם היא לוקחת אותך בידים, אתה מודה לה בכך שאינך נראה כמו גולם.

כשאתה בן שנה היא מטפלת ומקלחת אותך, אתה מודה לה, בוכה ומיילל כל הלילה.

כשאתה בן שנתיים היא מלמדת אותך ללכת, אתה מודה לה, ורץ רחוק לכל הכיוונים.

כשאתה בן 3 היא מבשלת מאכלים אהובים, אתה מודה לה, וזורק את הצלחת על הרצפה.

כשאתה בן 4 היא קונה לך צבעים ועפרונות, אתה מודה לה, ומצייר על כל הקירות.

כשאתה בן 5 היא מלבישה אותך יפה לכבוד החג, אתה מודה לה, ורץ לערמת הזבל הקרובה.

כשאתה בן 6 היא לוקחת אותך לבית הספר, אתה מודה לה, וצורח "לא רוצה".

כשאתה בן 7 היא קונה לך כדורגל, אתה מודה לה, ובועט אותו אל החלון של השכנים.

כשאתה בן 8 היא קונה לך גלידה גדולה, אתה מודה לה, ומלכלך בהנאה את הבגדים.

כשאתה בן 9 היא שולחת אותך לשיעור פסנתר, אתה מודה לה, ושוכח לתרגל.

כשאתה בן 10 היא מסיעה אותך למסיבות וחוגים, אתה מודה לה, רץ מהמכונית ולא מסתכל לאחור.

כשאתה בן 11 היא לוקחת אותך ואת חבריך לסרט, אתה מודה לה, ומבקש לעשות משהו אחר.

כשאתה בן 23 היא פוגשת את החברה שלך ושואלת על תוכניות לעתיד, אתה מודה לה, וצועק "אימא די.!!!"

כשאתה בן 24 היא משלמת עבור מסיבת החתונה שלך, אתה מודה לה, והולך לגור בקצה השני של המדינה.

כשאתה בן 30 היא מספרת לך על כתבה בקשר לתינוקות, אתה מודה לה, ואומר "הזמנים שונים עכשיו."

כשאתה בן 40 היא מזכירה לך יום הולדת של קרוב משפחה, אתה מודה לה, ואומר "אני מאוד עסוק."

כשאתה בן 50 היא לא מרגישה טוב ומבקשת שתלווה אותה לרופא, אתה מודה לה, ומקטר על תלות ההורים בילדים.

ואז, יום אחד, היא בשקט מסתלקת מהעולם, וכל מה שאתה יכול לעשות הוא לבכות, ולזכור את מה שהיא הייתה בשבילך.

האישה שהייתה אימא, שהייתה לצידך כל הזמן, שהקשיבה לשמחות ולאכזבות.

שאל את עצמך: "האם עשיתי עבורה משהו?"
"האם הקשבתי למצבי-הרוח שלה?"

היה עדין ואוהב, כבד אותה, זה בטח חשוב מאוד עבורה, אדם הולך לעולמו, אך הזיכרון נשאר וכמוהו גם הצער.

אהוב את אמך יותר ממה שאתה אוהב את עצמך, כי קשה לחיות בלעדיו.

אמא.

22.11.24

101 חטופים וחטופות נמצאים כבר 413 ימים בשבי

